

«MEIN KAMPF» ВЛАДІМІРА ПУТІНА, або До питання двосторонніх зоологічних відносин

«Не бійтеся»

Із звернення Івана Павла II
до українців

«Чекисты способны влиять
только на запуганное общество, и
самый страшный для них враг – это
свободный человек»

А. Литвиненко

Дедалі більше часу й грошей на території України витрачається на пошук і розгляд моделей безпеки для держави, а отже – на визначення перспективної й оптимальної моделі збереження країни як геополітичної реальності. Одні витрачають кошти на безпекові моделі, а інші, навпаки, – на моделі, котрі гарантують нездатність держави реагувати на зовнішні загрози.

Москва стає дедалі активнішим гравцем на постсовєтському просторі й особливо – в Україні, по-друге, і українці, і «західники» нарешті таки збагнули: *ключ до вступу України в НАТО і ЄС поки що лежить у площині російсько-українських відносин*. І або, відповідно до планів Кремля, лежатиме там вічно, або, відповідно до уявної волі українського народу, переміститься в площину невід'ємного права держави на суверенну зовнішню політику.

У дослідженнях безпекових концепцій зазвичай мало уваги приділяється природі людини та об'єднань людей у державні утворення для ефективнішої самореалізації через опір або експансію.

Цю природу можна з'ясувати через історичну призму. Адже саме в історії народів і суспільств (у тому, що *вже* можна аналізувати з погляду практики й результатів) спостерігається симбіоз людського й суспільного на основі базових інстинктів людини – самопродовження й самозбереження. Належність до «сильнішого» суспільства теж є перевагою індивіда перед іншими конкурентами (адже самопродовження на цій планеті є переважно конкурентним) і дає йому більш переваги у продовженні роду. Ніхто в «сильнішому» суспільстві не зацікавлений у конкурентах, надто з числа сусідніх державах. Таким чином, мовлячи про майбутній світовий устрій держав і народів, не слід обманювати себе й інших щодо дарованої кимсь справедливості, рівності (рівного доступу до можливості реалізації основних інстинктів) тощо. Саме цим пояснюється й не-

впинне розшарування суспільства за майновою ознакою. Саме тому ніхто із сьгоднішніх багатіїв (біологічний принцип не знає національних чи расових меж) не відмовиться від переваги в можливості мати більше шансів «продовжити рід» і забезпечити собі й родині безпеку на користь (бідніших) конкурентів. Навпаки, що більше грошей буде в інших, то менше можливості – в нього самого.

Подібна ситуація і у відносинах між державами. Боротьба індивідів у межах одного суспільства є прообразом боротьби різних суспільств (держав) і, як правило, завершується перемогою одного (одних) над іншим (іншими). У межах суспільства ця перемога закріплюється законами держави, на рівні відносин між різними суспільствами – регулюється міжнародними відносинами й міжнародним правом.

Життєздатність нації, серед іншого, забезпечується експансією (економічною, культурною тощо). Експансія можлива лише щодо слабших (або дурніших), і найпривабливішими об'єктами для неї є саме сусідні землі. Може якась держава бажати зміцнення сусіда? Ні, бо сама стане об'єктом експансії. Тому, аби вижити, повинна докладати зусиль до ослаблення потенційного конкурента. Щоправда, іноді сусіди з міркувань самозахисту й кращих можливостей для експансії щодо третіх країн об'єднуються (наприклад, у НАТО або ЄС), чим забезпечують власну територіальну цілісність і державний суверенітет. Нейтральним і водночас безпечним можна на умовному історичному етапі почуватися лише тоді, коли жодна з країн – надто сусідніх – не претендує на твою історію, мову, економіку й територію.

Потенційному агресору не може подобатися, коли самотня (позаблокова) «жертва» його економічної, гуманітарної чи іншої експансії намагається прилучитися до найпотужнішого в світі об'єднання народів на основі принципу колективної безпеки.

Вовк пропонує овечкам, котрі ще пам'ятають хижачку без баранячої шкури, як «безпекову модель» нейтралітет. І для переконання цих миролюбних створінь, котрі живуть під самим вовчим лісом (і лігвом), виділяє кошти на проведення «досліджень» корисності нейтралітету. Закачує їх, наприклад, одній швейцарській фірмі (де про вовків знають з казок), котра за ці гроші береться доводити дурним українцям, яка

б то їм була користь від нездатності до самозахисту. Або одному німецькому фонду, котрий – а чому б і ні – через проведення тематичних конференцій заробляє на доведенні до, даруйте ще раз, дурних українців ідей, наприклад, про те, що вовк насправді вже й не вовк, а так, вегетаріанець і хоче *по-братськи* сам гарантувати зовнішню безпеку вівцям. Зрештою, за словами одного, за посадою, найбільшого метра в галузі вовчо-овечих досліджень, хижакі з мирними тваринами провели вже 26 раундів переговорів, і хоча, як з'ясується, для овець жодних позитивних зрушень не відбулося, проте «позитивна динаміка» (!).

І це, на жаль, не випадковість. Українські інституції, котрі фінансував український народ для того, щоб принести йому, а не комусь, користь, розкладені й деморалізовані, що й призводить до їхньої *мінусової* ефективності. Нещодавно друга наукова особа в державі за компетентністю в питаннях безпеки в сенсі означених зоологічних відносин так Бі-Бі-Сі й заявила: «Вихід з СНД ускладнить конфлікт України з Росією». Безперечно. Опір наших військ, де, для довідки, кожен третій червоноармієць був українцем, у 1941 році теж певним чином ускладнив німецько-радянські відносини. І в голову досліднику не прийшло навести ще «теплий» приклад, коли цілі три балтійські республіки вийшли з СНД і лише після цього здобули державну безпеку, територіальну недоторканість, демократичні свободи й достойний рівень життя.

Україні слід було б повчитися в маленької волелюбної Латвії – поки РФ не підпише договір про визнання спільного кордону, російському лідеру дорога в цю країну закрита. Хто не знає, то саме через це, незважаючи на особисте (організоване російськими дипломатами) запрошення Жаком Шіраком з нагоди його дня народження, В. В. Путін не зміг потрапити на Ризький саміт НАТО й пропаритися там як «впливова політична фігура».

Провідним науковим структурам у галузі зовнішньої безпеки держави слід би вже знати: з урахуванням психології сьогоденної кремлівської еліти, з уваги на наявність у РФ сили і засоби, а також здатність іти на ті чи інші конфлікти *Росія тисне тільки там, де їй це дозволяють і де її бояться*. І навпаки, вона безсила, коли має справу не з продажними політиками, вихованими в традиціях ССРСР, а з волелюбним народом, ладним захищати свої національні надбання.

Будемо сподіватися, що народ України не фінансує пошуків зовнішньої загрози з боку ЄС, ОБСЄ, НАТО, ООН, Ради Європи й Ватикану. Адже не виключено, що за умов непроведення люстрації, недолугого менеджменту в зовнішній політиці та перманентного внутрішньополітичного хаосу *хтось* чи то від недалекого розуму, чи то «по старій пам'яті», чи то на догоду правонаступниці ССРСР, котра й далі проковує протистояння по вісі Схід – Захід, продовжує шукати зовнішню загрозу Україні десь у Скандинавії.

Очевидно, шведи порушують наші кордони, незаконно утримують об'єкти берегової інфраструктури або на рівні парламенту розглядають питання відторгнення (даруйте, «повернення») частини України, фінансують шабаші місцевих «активістів» з метою дестабілізації внутрішньополітичної ситуації (Феодосія – без НАТО. А Єнакієве – без податкової, Великі Хрящі – без ООН?).

Завершуючи тему аналогії з *реальним* світом відносин живих істот та їх об'єднань, нагадаю, що, згідно із законами законами тієї ж природи, головними в овець завжди є барани. У третьому тисячолітті розвиток зоологічних (дво- і багатосторонніх) відносин став таким просунутим, що вовкам для задоволення природних потреб за рахунок отари стало дешевше доглядатися з баранами. Українським баранам – як право-, так і лівобережним – історично притаманна така біологічна риса, як продуктивність (про що красномовно свідчить історія тієї ж козацької доби, котра через жадібність і амбіційність гетьманів завершилася Руїною). Проте історія знає й про те,

як склалася подальша доля самих гетьманів.

Безпека індивіда полягає в безпечній можливості збереження власного життя (здоров'я), продовження роду й забезпечення таких умов членам сім'ї. Безпека індивіда реалізується в суспільній системі гарантуванням цієї безпеки. Група людей об'єднується в громаду, аби, з одного боку, шляхом утвердження певних правил досягти «справедливого» права на безпеку в межах громади (суспільства), а з іншого, шляхом групової (суспільної) взаємної підтримки захистити себе і «своїх» від загрози ззовні або за допомогою того ж об'єднання гарантувати «безпекову» експансію назовні. У деяких концепціях останнє називається «розширенням життєвого простору». І це вже є предметом міжнародних відносин.

Що менше на якійсь ділянці планети вільного («слабкого») місця, тим більше там зростає напруга між сусідніми державами. Як правило, претендент на домінування в регіоні розпочинає проводити експансіоністську (або активну зовнішню) політику щодо об'єкта, а це супроводжується контролюваною державою ескалацією напруги, розпаленням ненависті за національною ознакою, політичними (найчастіше – територіальними) претензіями, що нерідко завершувалося війнами («продовженням політики іншим способом»).

Щоправда, іноді бувають парадоксальні випадки, коли суспільство ставиться агресивніше до сусіднього в міру зменшення власного населення. У Російській Федерації, яка втрачає десь по 800 тисяч громадян річно (40 тисяч з них – від алкоголю) й східні території якої спустошуються ще швидше через масову втечу із Сибіру тамтешніх жителів слов'янського походження, проблема, як не дивно, не в території. Нації «прикро», що вона, як з'ясувалося, не та, за кого досі себе вважали. Що Київська Русь – ніколи Росією не була, доказом чого поряд, наприклад, із антропологією та фольклором, є відмінна від російської мова на терені Київської Русі. Адже територія «європейської частини» сьогоденної Росії – взагалі-то, територія Орди, яка нікуди звідти й не мігрувала (вигадки про «монголів», котрі тисячі кілометрів пройшли крізь густі ліси й бездоріжжя, щоб десь когось підкорити й повернутися назад – уже данина історії навіть у нормальних російських істориків).

Населення європейської частини РФ утворилося внаслідок змішання вихідців з Київської Русі із місцевим, частково тюркським («ординським») населенням.

Зрештою, який ще «монголо-татарин» більше разів за російського святого Андрія Боголюбського спалював Київ і який ще брат-хазарин винищив більше українців у зовсім недавні, советські часи?

Таким чином, маємо справу з ситуацією, коли суспільство відчуває загрозу власній безпеці не через брак території чи наявність багатшого (кращого) сусіда, а через явище так званого культурного плану. Мабуть, саме тому питанню гуманітарної політики у відносинах з Україною Москва приділяє щораз більшу увагу. 2007-й у Кремлі було визначено роком підтримки російської мови, по суті, на постсоветському просторі.

Нашадки Орди, котрі почували себе «повноцінніше» на одній шостій суші, мозбулися статусу «кращих» у колишніх союзних республіках і, відповідно до відомої біологічної теорії, нібито втратили природну можливість мати пріоритетність у безпеці – реалізації основних інстинктів (чи їхньої імітації). Через вплив історичного й культурного фактора найгостріше зреагувала на втрату України свідомість дотепер вільного у виборі місця продовження роду росіянина.

«Гуманітарна» політика РФ щодо України зосереджується, що й не дивно з уваги на те, які цілі ставляться щодо нас, на тих питаннях, котрі розколюють українське суспільство: *мовному й церковному*. Мовному надається найбільшій уваги, бо воно реально розділяє суспільство й створює передумови для його дезінтеграції за географічним принципом схід – захід. Більше того, складається враження: їм не так потрібна Україна, як те, щоб українці розмовляли російською! Адже, здавалося, введи в РФ українську мову як державну (або як другу державну), й умови для інтеграції будуть значно ліпшими. Тут росіяни, мабуть, знають якусь диявольську правду, за якою «неросіянин», котрий має за основну мову російську, як інфікований, стає теж «чужим» і, замість планувати жити в демократичній та безпечній спільноті найрозвиненіших держав світу, всього лише сподівається на захист від розгулу корупції й приниження в кримінальній державі у доброго царя?

А московський патріархат замість того, щоб, за логікою, займатися питаннями віри в Бога, проблемами моралі, совісті, організовує в українських містах і селах групи надто нетерпимих як для християн людей з антинатовськими хоругвами, котрих незмінно очолює огрядний (як для такого, котрий дотримується християнських постів), страшний, аж від очей

бородатий, з божевільними очима чоловік. Це, за уявою кремлівських попів чи тих, хто їх скеровує, має посягти в Україні страх перед НАТО, а заодно й підняти імідж Московського патріархату. Причём, зверніть увагу, наскільки висока мобілізаційна готовність російських православців в Україні й наскільки точно й вчасно поінформований лідер цих ошуканих людей про плани українських державних органів. А ще кажуть, зв'язок – найвразливіше місце у протиправній діяльності, організованій з-за кордону...

Дружина Путіна в одній з публіцистичних праць назвала кількість «російського народу» – 288 млн. чоловік. Не «російськомовного», а саме «російського». У РФ же разом з татарами, бурятами, евенками, якутами та десятками інших неросійських народів (крім кількох мільйонів етнічних українців) проживає щось із 142 млн. чоловік. Складається враження, що колишня перша леді додала до федерації переважно неросійських народів 46,6 млн. громадян України. Чи, може, вивела цифру 288, познаходивши «росіян» у пострадянських країнах? А чи порахувала при цьому етнічного естонця з Криму, котрий володіє російською? Чи рахувала «співвітчизників» у державах-членах НАТО і ЄС? А якщо вже не рахувала, то чому? Не до кінця визначений «російський народ» схожий на тісто, змішане на дріжджах ординських генів, «монгольського» прагнення до розширення території й помазане зверху нафтодоларами.

Дивлячись, як росіяни працюють, щоб стримати розвиток української мови й замінити її на російську, ловиш себе на думці, що *таке* вже колись було. Десь так у 70-х. Схоже, це роблять *ті самі* люди, котрі й досі працюють *там само*. Не буде й дивно, якщо згодом, на черговому етапі реалізації російських інтересів в Україні блискуче дослідження Івана Дзюби «Інтернаціоналізм чи русифікація» знову, як і за часів радянського благополуччя, буде поширюватися підпільно. Як і те, що у ході засідання гуманітарної підкомісії комісії Путін-Ющенко буде прийнято «рекомендацію» про «недоцільність» обігу літератури, котра «не сприяє розвитку братських відносин між двома народами». Звичайно ж, перелік такої літератури буде «погоджуватися», як повелося, у Москві. З урахуванням деяких тенденцій у нашій внутрішній політиці не виключено, що українські студенти можуть дочекатися розпорядження міністра освіти про відрахування з вузів за знайомство із «забороненою» літературою.

Українців звинувачують у «націоналізмі» (щоправда, так і не розібравшись, що це таке, хоча б за В.І.Леніним) після кожної спроби відкрити в Україні українську школу! Здіймаючи лемент з приводу дерусифікації українських шкіл, росіяни не згадують, як методично винищували й продовжують винищувати українство (і не тільки) на власній території. А, наприклад, до 1932 року на майже повністю заселеній українцями Кубані (інша назва – Малиновий Клин) існувало 746 українських шкіл, 12 місцевих педтехнікумів, 2 педінститути готували викладачів української мови й літератури. Зараз – жодної і жодного.

Автор, навчаючись в Київському університеті в др. пол. 80-х, педагогічну практику відбував у с. Кабардинка Новоросійської області РФ. У піонерському таборі відпочивали діти кубанських колгоспників. З'ясувалося, що станичні діти між собою, *коли їх ніхто не чує*, розмовляють українською, мовою своїх родин. Проте спроба вихователя з Києва заговорити з цими дітьми українською завершилася нічим. Діти, з непідробним жахом збагнувши, що їх «застукали», боязко зіщулились і вмить перейшли на російську... Надалі вони вели себе обачніше й розмовляли українською тільки тоді, коли сторонні цього не могли чути.

«Якби ви вчилися так, як треба, то й мудрість би була своя», – писав свого часу Тарас Григорович. Теперішні російські чільні чиновники – колишні комуністи. Їхнє невігластво в застосуванні слова «націоналізм» вказує й на те, що комуністами вони були точно такими, як тепер є демократами або державниками. До лав КПРС ішли не щоб «першим загинути», а щоб краще жити, не створюючи при цьому суспільних благ (щодо благ, то виходило навіть навпаки). Вони ж боролися в Україні з націоналізмом років 70, зневажаючи недвозначні ленінські визначення. Традиційні недоучки, котрі б мали доносити в маси ідеї Ілліча, не знають, що, за визначенням автора Жовтневого перевороту в Росії, націоналізм – це опір малого народу тисковий великого народу. Націоналізм є формою захисту народу, котрий пригнічується, й неможливий без існування своєї пари – шовінізму. Націоналізм з'являється лише тоді й там, коли й де з'являється шовінізм.

Сьогодні виключно завдяки «гуманітарній» політиці РФ на постсоветському просторі російська мова, яка *десь там* була й нашою, вже не є культурним феноменом Пушкіна й Гоголя, а стала тараном державних суверенітетів і територіальної цілісності

ті країн, котрі, як з'ясується, не збагачені, а інфіковані російською мовою. Вона вже не несе світові великої літератури, а становить загрозу. Російська мова в Україні зусиллями *тих самих* шовіністів-чиновників перетворюється на секту кремлівського патріархату. Зрештою, московська мова завжди була невід'ємною частиною в імперській складовій парадигми «свій – чужий». Це вже потім єврей, грузин, українці для просування кар'єрними шаблями радянської ієрархії повинні були вступити в, по суті, масонську партію, але спершу він мусив розмовляти російською мовою, що нібито позбавляло його ознак національності й зв'язку з корінням. Вихід із секти, як і з типового злочинного угруповання, був боліснішим, ніж вступ, і передбачав для відступника певні проблеми в суспільному житті.

Питання, чи вигідно комусь у світі, аби Україна стала безпечною й замкнутою, – риторичне. У контексті власного визначення участі в моделях геополітичної безпеки можна лише уточнити дві суттєві речі: 1) Іноді одні суспільства – як компроміс у зв'язку з необхідністю – об'єднуються, щоб досягнути групової сили щодо інших суспільств. 2) Набагато важче знайти порозуміння із сусідом (воюють за ві-

домі переваги майже завжди з сусідами); із сильним сусідом (ваше зміцнення є прямою загрозою «розширенню його життєвого простору»); з народом, який стоїть нижче на рівні розвитку («нижчість», серед іншого, виражається в ущербності демократії, агресивності населення, відвертих зазіханнях на землю «іншого племені», намаганнях нав'язати власну «культуру» й мову іншим, особливостях народної культури тощо). Іншими словами, маючи за сусіда Росію, навіть баранам слід було б подбати про безпеку.

Щоб краще зрозуміти сучасне, слід знайти якісь аналогії в історії. Наразі Росія переживає приблизно той же період самоусвідомленого пониження, який переживала Німеччина після Першої світової війни, коли за умовами Версальського договору 1919 року втратила частину контрольованих територій з німецькомовним населенням. Зрештою, на ксенофобських ідеях, на ідеї повернути до складу Німеччини всі землі, де хоч якась частина населення розмовляє німецькою, Гітлер і зробив собі політичну кар'єру. Політик, котрий прийшов до влади *так*, винен саме тій, агресивній частині суспільства. Плани фюрера гармонійно наклалися на реваншистські настрої німецького суспільства. Сьогодні ж 80% росіян висловились за «повернення» Криму до складу РФ і десь такий самий відсоток хворіє на ксенофобію. На Путіна в «скривдженій» наслідками розпаду СРСР Росії, як і на Гітлера в «скривдженій» результатами Першої світової війни Німеччині, було соціальне замовлення.

Путін, як і Гітлер у 1935, розпочав політичну діяльність як лідер з відродження армії. Проте Адольф за лічені роки створив 6 мільйонів робочих місць, створив поліпшив життєві умови народів. Населення, що характерно, відповіло підвищенням народжуваності. А потім фюрер почав приєднувати німецькомовні райони Європи (Австрія, Судетська область та ін.). Що було далі, ми знаємо.

Путін теж прийшов на ксенофобських настроях російського суспільства, теж після «втраги» країною російськомовних територій. Але життя росіян суттєво не поліпшив, хоча російських ресурсів вистачило б на всіх, а не тільки на групу наблизених. І теж розглядає можливість об'єднати в одну державу все російськомовне населення («співвітчизників»), як зробив це вівзаві в 1938–1939 рр. Принаймні, про це, за російською традицією, кажуть придворні паяци.

Гітлер повів боротьбу з криміналітетом і зробив злочинною саму державу.

Путін на гаслах боротьби з бандитами сам очолив бандитські дії держави. *Російський президент, як і влада Кремля, є частиною загальної кримінальної системи, якою сьогодні є російська держава.* Президент РФ, наприклад, не тільки мав давні приятельсько-фінансові відносини з лідером тамбовського злочинного угруповання Борсуковим-Кумаровим (підстав не довіряти Олександр Литвиненку вже немає), але й був причетний до масштабної злочинної діяльності ФСБ РФ, пов'язаної з викраденням і знищенням громадян, здирництвом і підривом житлових будинків у містах Росії (О.Литвиненко, «Вызываю себя на допрос»).

Гітлер, вважаючи німецьку націю найкращою, намагався відділити її від усіх інших. Путін, слід припустити, найкраще проінформований про стан і якість російського суспільства, навіпаки, намагається якомога хутчі змішати російський народ з іншими, насамперед – слов'янськими. Можливо, у відповіді на запитання, чому громадяни федерації неслов'янських народів увесь час хочуть змішатися з іншими народами переважно європейського походження, й приховується правда про те, чому наділений територією й природними ресурсами народ не здатен бути самодостатнім і замість того, щоб шитатися *власною* історією й культурою або просто нормально жити, намагається розчинитись з іншими, знищити культурну різницю з сусідніми націями.

Але ж якщо нащадком русича-українця бути приємніше, ніж нащадком ординця, то слід і чинити так, як це робили давні українці, а не «монголо-татари».

Кремль відчайдушно намагається змішати федерацію переважно неросійських народів із сусідніми слов'янськими. А за нечувано популярною у сьогоднішній Росії книгою А.Гітлера «Моя боротьба», результатом кожного схрещення рас є: а) пониження рівня більш високої раси; б) фізичний і розумовий регрес, початок повільного, але неспинного виродження.

Якій із двох (російської й української) націй путіни, павловські й жиринівські готують «пониження рівня» й «виродження»?

Найбільшою трагедією ХХ століття Путін назвав не дві світові війни (під час Другої загинуло близько 50 мільйонів), звичайно ж, не Голодомор (для того, щоб в Україні й світі його не визнали, він наказав вжити силу-силенну заходів, значна частина яких була справжнім втручанням у внутрішні справи нашої держави), а розпад СРСР.

Уже тоді білоруси мали б здригнутися. Адже впродовж Великої вітчизняної загинув кожен третій мешканець Білорусі, а сама країна була ледь не дотла спалена любителями «Mein Kampf».

Зі стражденною Білоруссю обійшлася за накатаним на постсоветському просторі принципом: спершу закрили дорогу на Захід, тоді використали, як могли, а тепер будуть добивати. Мета – ліквідація державності через різке пониження життєвого рівня, опанування внутрішньополітичної ситуації та стратегічного майна і приєднання до РФ у вигляді кількох окремих федеративних суб'єктів типу сусідньої Смоленської області. І якщо з білорусами росіяни поводяться, справді, просто по-братськи (адже ті з самого початку робили все, чого Москва хотіла) – корисливо, холодно й цинічно, то, з огляду на ті приниження, затрати й прикрощі, яких росіянам завдали ми, з українцями вони поведуться з вишуканою жорстокістю, як «гарячі кремлівські джигіти».

Десятиліттями вишколені уловлювати побажання вельмож, українські комуністи (ще одна секта) швидко відчули запах політичної кон'юнктури з півночі – щоб не образити потенційного роботодавця, на своїх плакатах слова «нацизм» уже не вживають. Зрештою, щоб зрозуміти тенденції, можна було й не знати про заохочувані в Росії нацистські рухи, про переслідування за національною ознакою «неросіян» та про багато іншого. Достатньо зазирнути в книжковий крамниця Москви, де вже цитована нами «Mein Kampf» є чи найневиннішою.

Міністр МЗС Німеччини 1939 року Ріббентроп, коли повернувся з Москви після підписання лихозвісного пакту з Молотовим про розподіл «сфер впливу», хвалився Гітлерові, що в оточенні кремлівської верхівки почував себе надзвичайно комфортно: «Ніби я опинився серед товаришів по партії!»

Після шовіністичної істерії з пошуком у московських школах грузинських дітей уряд РФ ухвалив безпрецедентне в новітній історії ксенофобське рішення про обмеження – до 20% від загального числа мешканців – проживання в містах РФ некорінних росіян та про заборону цій категорії громадян працювати в деяких сферах громадського життя!

Ідея аналогії між сьогоднішньою Росією й Німеччиною 30-х не є ноу-хау нашого Інституту. Про це вже пише світова преса, котра рясніє заголовками на кшталт «Де межа між нацистською державою і РФ?» (The Economist).

Що беззаперечно спільне у двох лідерів, то це цинічне нехтування дого-

ворами з державами й міжнародного права загалом. Зрештою, наголошування росіянами, що РФ є правонаступницею ССРСР, вказує серед іншого й на те, що РФ точно так виконує закони й договори, як СРСР, наприклад, дотримував зобов'язань щодо «найдемократичнішої» советської конституції або Загальної декларації прав людини...

За аналогією практики ССРСР знищувати «зрадників», «дисидентів» і «небезпечних для режиму» за кордоном, фізичну ліквідацію небезпечних для російської влади осіб («терористів») будь-де в світі у липні 2006 Федеральні збори *нарешиті* закріпили законодавчо. Процедура здійснюється спеціальним правовим механізмом за рішенням президента РФ і без жодних консультацій з парламентом. А терористом у Росії може вважатися особа, котра своїми діями завдає шкоди російським національним інтересам, частиною яких є й позитивний імідж президента РФ. Про національні інтереси Росії можна було б написати цілу книгу, але, за попереднім висновком – вони нічого приємного сусіднім і навіть віддаленим народам не несуть. Кожен народ, який дозволить Москві реалізувати російські національні інтереси на власній території, приречений на втрату (повну або часткову) державного суверенітету, власної культури і, не виключено, територіальної цілісності. А ще – історії й мови. Причём, держава, на якій немає російськомовних анклавів, значно захищеніша.

За аналогією до слів засновника ССРСР Ульянова-Леніна, котрий писав, що соціалізм не тільки не заперечує воєн, а навіть передбачає їх, можна сказати: сьогоднішня влада в РФ не тільки не заперечує позасудові вбивства російських громадян та іноземців, вона їх організовує.

Зелімхан Яндарбієв (мав намір створити уряд Чечні у вигнанні) – у Катари, Олександр Литвиненко (завдавав шкоди іміджу РФ і В. Путіна викриттям терористичних дій) – у Великій Британії, Віктор Ющенко (як вважалося, загрожував реалізації російських інтересів у нас) – в Україні. Це лише айсберг російської державної терористичної машини. Встановлені вбивці з числа офіцерів ГУР МО РФ або підозрювані у вчиненні тяжких злочинів – під захистом Російської Федерації, котра, як перед початком справжньої воєнної кампанії, зосереджує на своїй території державний криміналітет із країн, які входять у «зону національних інтересів» цього федеративного утворення переважно неслов'янських народів. Особлива увага – до злочинців

з України й Грузії, бо з цими державами РФ вже розпочала перший етап сучасної війни. Гітлерівці, коли відступали, теж забирали на свою територію державних злочинців (зрадників) і готували їх для боротьби в тилу ворога або використовували як консультантів. Бакай, Білокінь, Боделан... Це тільки на «б». Таким чином, іде підготовка до наступного етапу воєнної кампанії.

У всі часи російсько-українських відносин, як би вони не називалися *тоді*, Москва як одну з головних умов і вимог висувала розташування в Україні російських «залог», військових гарнізонів (звідси й «заложники»). *Росія завжди у відносинах з Києвом передбачала фінал з використанням на терені України своїх військ* – така природа відносин росіян з тими, хто є об'єктом їхніх національних інтересів. Саме тому Кремлю так психологічно важливо мати в Україні «залог» в Севастополі, саме тому так хворобливо й лихоманково росіяни намагаються – зброєю проти українських законів і міждержавної угоди – зберегти «залог» в Криму й Херсонській області на окупованих гідронавігаційних об'єктах.

Таким чином, сьогодні Росія має ознаки не тільки нацистської, але й терористичної держави.

Відомий кремлівський політолог Сергій Марков уже публічно заявив: «Всім политикам и деятелям, которые выступают против В. Путина, угрожает опасность». Він, щоправда, нібито мав на увазі «версію» цієї загрози, відповідно до якої вбивство і Політковської, і Литвиненка організував Борис Березовський, щоб «скомпрометувати Путіна». Такий опозиціонер дорогого варті. Тільки-но якийсь політик, журналіст будь-де в світі виступить із жорсткою критикою ВВП, означає себе як загрозу «національним інтересам» Росії, як Березовський організує його вбивство! Особливо принциповий БАБ щодо «зрадників», котрі колись працювали в органах держбезпеки РФ. І це потрібно британському мільйонеру, котрий сам уже не знає, як забезпечити власну безпеку в Лондоні? Не кажучи вже про те, що в Сполученому Королівстві, на відміну від РФ, реально передбачено серйозну відповідальність за організацію вбивства.

Очевидно, біля витоків «Операції Тузла» теж стояв Борис Абрамович, адже *так* підірвати імідж Росії в Україні й світі могли тільки «американські спецслужби». Мабуть, він же організував підтримку на президентських виборах 2004 В. Януковича, а для ефективності (пам'ятаєте категоричне медведчуківське щодо перспектив пре-

зидентства В. Юшенка: «Не буде!»?) випробував діоксин із однієї зі своїх британських лабораторій. І спеціально так проінструктував офіцерів російських спецслужб про особливості полонію-210, щоб ті наслідили ним скрізь – від російських (не британських) лабораторій і аж до власних ліжок.

А щодо справи Г. Політковської, то, схоже, її смерть була санкціонована Кремлем у контексті пошуку можливості ліквідації О. Литвиненка (як наживка), котрий, за задумом, мав «клянути» на сенсаційні з погляду викривальності матеріали означеного вбивства. Цей почерк належить злочинному угрупованню, частиною якого, за О. Литвиненком, є й ФСБ, і простежується він ще з часів убивства московського журналіста Холодова, котрому як наживку пообіцяли сенсаційні матеріали про злочини високих кремлівських посадовців у Чечні, а дали вмонтовану у валізку вибухівку. Подібні злочини в Росії не розслідуються, бо їх санкціонувала держава в особі її керівників?

Після успішної ліквідації Литвиненка, що певною мірою виправило ситуацію із застосуванням діоксину в 2004-му, сталінська теза «є людина – є проблема, немає людини – немає проблеми» має всі передумови для реалізації на території України. Наша країна щонайменше з 1997 визначена як головний зовнішньополітичний пріоритет Москви. Зберегти Україну як «частину Росії» або відірвати від неї бодай кусень (в ідеалі – аж до Львівської області) є надзавданням зовнішньої політики Кремля, пов'язаним з проблемою самоідентифікації росіян як нібито слов'янської і європейської (!) нації. Крім того, мова йде про воєнно-стратегічні, економічні, демографічні, політичні та інші бонуси, яких сьогодні так бракує путінській Росії.

За деякими ознаками, російська сторона вже розпочала перший – інформаційний – етап підготовки й проведення операцій на терені України, спрямованих на усунення найнекомфорніших для Кремля політиків, громадських діячів і, можливо, журналістів. Логічно припустити, що Ясенов чи Луб'янка планують проведення відповідних заходів не тільки в Британії або Катари, але й у «зовнішньополітичному пріоритетові №1». Мабуть, саме тому в ЗМІ вже мусується інформація про те, що БАБ вступає в конфлікт з «помаранчевими» політиками (за О.Литвиненком, типова ознака, що ФСБ планує вбивство). Більше того, той же кремлівський рупор С.Марков заявив, що БАБ, аби вкотре попусувати імідж ВВП, *саме в Україні* планує замах на життя невгодного Кремлю по-

літика (ніби як у контексті сприяння зовнішньополітичному курсові РФ?).

«У мене нет сомнений в том, что ФСБ, СВР и ГРУ будут заниматься терроризмом в Украине» (О. Литвиненко).

Отже, план дій означено. А в контексті загострення внутрішньополітичних протиріч у нашій державі та на решті реальній можливості Кремлю взяти *подвійний* реванш в Україні слід очікувати на спробу усунення такої політичної фігури, котра здатна поставити під загрозу план Москви «Президентські вибори в Україні 2009». На місці цього політика слід уже зараз розглянути варіанти концепції гарантування власної безпеки й відтак регулярно «переглядати» обслугу та оточення.

Автору відомий лише один політик в Україні, від самого прізвища якого в російських чиновників міняються обличчя й мова (причому, не в кращій бік). За оцінкою російських експертів, лише він здатен поспувати реалізацію «національних» інтересів Кремля в Україні.

Росіяни ставлять на 2009 все, чого не встигнуть чи не зможуть зробити до того часу. Адже в ситуації, коли посаду Президента України обійме особа, котра зобов'язється, крім власних, реалізувати в Україні інтереси РФ, за теперішнього складу ВР у державі за один день, без жодних вето, буде ухвалено низку законів, котрі відкинуть нашу державу від ще донедавна євроатлантичних перспектив у холодні ординські обійми «гарячих кремлівських джигітів». Включно з пролонгуванням на років 500 тимчасового й безплатного (або за газ комусь із донецьких олігархів) перебування ЧФ РФ й додатковою передачею в користування низки об'єктів української інфраструктури (можливо, разом із півостровом). Саме тому росіяни наразі не поспішають розв'язувати жодного з «проблемних» питань у двосторонніх відносинах (пам'ятаєте слова метра про 26 раундів?). Тоді вже не виникатимуть проблеми ні з диверсифікацією енергоносіїв, ні з кордонами, ні з українською мовою (є мова – є проблема...).

«Имперская Россия не смогла решить вопрос отчуждения власти от всех народов России. После большевистской революции возникла идеальная возможность решить ... также и национальный вопрос» (А. Митрофанов, «Россия перед распадом или вступлением в Евросоюз»).

Питання відчуження від влади одного з народів у даний час і розв'язує Кремль на нашій території й за допомогою «наших» же політиків і чиновників.

З одного боку, російська зовнішня політика отримує дедалі більше матеріальної й моральної підтримки з боку держави й власного народу, але, з іншого, вона стає слабшою. Річ у тім, що міжнародні стосунки в цивілізованому світі (а саме він задає тон у глобальних відносинах) стають дедалі прозорішими й відкритішими – державам немає чого соромитись, їхні цілі – переважно в рамках міжнародного права. За висловом одного популярного російського актора, сила – в правді. *Російська зовнішня політика*, хто їй це дозволяє, *робить ставку на тиск, шантаж і корупцію в країні-об'єкті власних національних інтересів*. Реальний вплив на чиновників-об'єктів здійснюється в тіні, «конспіративно». Серед іншого, це вказує на те, що, наприклад, у відносинах з Україною головним реалізатором російських національних інтересів в Україні стають російські спецслужби, до компетенції яких, на відміну від МЗС, і входять підкуп, шантаж, тиск, убивство тощо.

Російська зовнішня політика боїться світла. Вона не витримує прозорості, бо є нечесною (поділ по-чесному є для росіян образливим, вони люблять ділитися «по-братському»). Вона боягузлива, бо боїться викриття (істеричний лемент, коли в Грузії «на гарячому» затримали російських шпигунів). Вона робить ставку на корупцію, злочинців і зрадників, а це матиме відповідні наслідки й для самої Росії. Вона зневажає міжнародне право і не враховує сучасних реальностей на рівні психології громадян. Тому вона – *неадекватна*, що тільки підтвердили відверті поразки й ляпсузи в ситуації довкола Тузли восени 2003, багаторазові привітання аутсайдера президентських перегонів 2004, комічна істерія кремлівських зверхників після природних дій грузинських правоохоронних органів на власній території, бездарний з погляду заходів безпеки спосіб ліквідації Литвиненка в 2006-му тощо.

Ще одним зразком неадекватності є ситуація, коли наприкінці 2005-го Міллер у телевізорі вправлявся з кранами й заглушками, а ВВП під час прес-конференції на весь світ показував, із якого носа він досі «выковыривал» ціну на газ для України. Вони гадали, що таким чином злякають Україну й змусять її піти на поступки. Злякався не народ (такого «антиросійського» єднання, мабуть, з часів «Тузли» не було), злякались ті, хто мав із газу якийсь конфіденційний зиск. Парадокс у тому, що їх можна було б через телебачення не лякати. Їх можна було злякати індивідуально – і з тим самим ефектом. Ставка все ж робилася на

народ, а досягли прямо протилежного ефекту – десятки різних друзів і знайомих автора, подивившись на навіженого Міллера й хитромудрого ВВП, як один, поробилися «націоналістами» й стали готувати теплий одяг, орієнтуючись на зиму без газу. Нікому й в голову не прийшло піддаватись на шантаж – навпаки. А піддалися ті, кому й факсом достатньо було б надіслати бізнес-пропозицію.

Свого часу СССР недооцінив можливості самообілізації Заходу. Європа і США зробили ставку на розвиток демократичних інституцій, громадянського суспільства, ринкову економіку. Іншими словами, держава довірила громадянину й попросила його повірити їй. Там це спрацювало. Мабуть, у Кремлі переконані, що російська «нація» – гірша, бо не довіряють громадянам, натомість годують байками про черговий похід за «втраченими» територіями. Урешті-решт це призведе до чергової державно-територіальної руйнації федерації таких різних народів. Хоча б тому, що *російські чиновники – не менш продажні, ніж українські*.

Росія, сіючи й плекаючи сепаратизм у Азербайджані, Грузії, Молдові й Україні, погне ті ж самі плоди. Наприклад, Південна Осетія чи Абхазія, якщо стануть частиною РФ, можуть перетворитися в нові джерела нестабільності. Надто, якщо рівень життя в Грузії після її вступу в НАТО та, хтозна, згодом і в ЄС, суттєво підвищиться. ПМР, буде вона частиною РФ чи залишиться російським анклавом, рано чи пізно, після вступу Молдови й України в НАТО і в ЄС теж захоче жити по-людськи і, звичайно ж, без корумпованих російських васалів.

Росіянам би утримати Калінінградську область, бо проблему Курільських островів буде розв'язано – після поступового опанування східного Сибіру китайцями й проголошення незалежних держав кількома зауральськими регіонами населення островів на референдумі проголосує за незалежність і приєднання до замочної Японії. Проте це не означатиме завершення війни, яку сьогодні Російська Федерація оголосила народам, котрі, відповідно до принципів і норм міжнародного права, зважились будувати майбутнє як незалежні держави з власними національними інтересами. Щоправда, тоді «воєнні дії», відповідно до законів фізики, будуть розвиватися в зворотному напрямку.

Василь Лаптіїчук,
директор Інституту Росії (Україна)

«Універсум»
Ч. 7–8, 2008